

Druhý román úspešnej filmovej série
Darrena Stara

NETFLIX

PŮVODNÝ SERIÁL
NETFLIX

EMILY V PARÍŽI

Catherine Kalengula

Ljndeni

Emily v Paríži 2

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Catherine Kalengula

Emily v Paríži 2 – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

EMILY
V PARÍŽI

Druhý román zo série
Darren Starovej

EMILY V PARÍŽI

Catherine Kalengula

Ljndeni

Emily in Paris

Novelization written by Catherine Kalengula.

Published under license from Viacom International Inc.

Copyright © 2023 Viacom International Inc. All Rights Reserved.

Emily in Paris and all related titles, logos and characters

are trademarks of Viacom International Inc.

Copyright © Hachette Livre, 2023, pour la présente édition.

Hachette Livre, 58 rue Jean Bleuzen, 92170 Vanves.

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2023

Translation © Marta Činovská, 2023

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3698-5

ISBN e-knihy 978-80-566-3765-4 (1. zverejnenie, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3766-1 (1. zverejnenie, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3764-7 (1. zverejnenie, 2023) (ePDF)

HĽADÁM VÝHOVORKY

A je to! Po mojich občas trochu komplikovaných začiatkoch od príchodu do Paríža – a kope trapasov –, je zo mňa skoro Parížanka! Napríklad, už nevravím *What?* Alebo *Oh, my God!*, ale *Héj!* a *Ó, la la!* Do práce nechodím ráno skôr ako o desiatej, prípadne o 10.15! Cez obedňajšiu prestávku si jedlo v pohode vychutnám. Ba občas si za bieleho dňa doprajem aj pohár vína.

Neuveriteľné, nemyslíte?

Najsipernejšie je však to, že som si v agentúre *Savoir* našla svoje miesto. Moji kolegovia, Luc a Julien, ma prijali medzi seba. A Sylvie, šéfka, konečne ráčila trochu uznávať moje schopnosti, áno, áno. Dôkaz: už mi málokedy zabuchne dvere pred nosom. Dokonca sa na mňa niekedy aj usmeje. Nie však už pohrdavo štýlom: „Vy úbohá malá Američanka vôbec nič nechápete.“

Nie. Je to *ozajstný* úsmev. Hej, viem, je to fakt hlúpe!

Keď sa teraz potulujem po štvrti, cítim sa ako doma! A najsiper odkedy sa Mindy nastahovala do mojej maľičkej slúžkovskej izbičky.

Ach, môj parížsky život zbožňujem!

Vlastne... má to len jeden háčik.

Malý háčik menom Gabriel.

Včera som s ním strávila noc. A nebola to noc, na ktorú sa dá na druhý deň ráno zabudnúť, nie. Bolo to neskutočné, nežné, vzrušujúce. Každé jeho pohladenie... Nie, nesmiem viac na to myslieť.

Prečo nemôžem?

Dnes ráno pri zvyčajnom joggingu musím stále myslieť na chvíle, ktoré sme spolu strávili. Na tú zakázanú palacinku. Zakázanú preto, lebo Gabriel je s Camille, úžasným dievčaťom, a ja v žiadnom prípade nechcem byť tá rozbíjačka vzťahov, odstrašujúca postava z filmov, ktorú všetci nenávidia.

Nemala som ísť k nemu. Nemala som podľahnúť jeho prvému bozku, pretože to je ako ochutnať čokoládovú taštičku. Ak ju raz ochutnáte, budete po nej túžiť stále.

Napokon, nie je to moja chyba. Myslela som, že Gabriel definitívne opúšťa Paríž a odchádza do Normandie a že to znamená aj koniec vzťahu s Camille. A on zostáva! Antoine mu ponúkol pomoc pri kúpe reštaurácie, v ktorej pracoval, a tá je rovno oproti domu, kde bývam. Vlastne, oproti nám, lebo tam bývame obaja.

A, jasné, Gabriel jeho ponuku prijal!

Pravdou je, že darmo si budem hľadať výhovorky, cítim sa vinná. A najmä, chcela by som tú nezabudnuteľnú noc vymazať z hlavy. No nedá sa.

A čo keby som si predstavila, že Gabriel nikdy neexistoval? Akoby sa všetko, čo sme prežili, nestalo? Zavriem

oči a vizualizujem si gumu. A začnem jedno za druhým gumovať všetko, čo s ním súvisí.

Začnem našim prvým stretnutím vo dverách jeho izby... Ach, tie oči. Zbožňujem, keď sa na mňa pozrie! Dostávam sa do vývrtky!

Nie, rozhodla som sa naňho zabudnúť, tak zabudnem. Bye-bye prvé stretnutie a prvé vzájomné pohľady.

A teraz ďalšia vec: jeho omelety. Božské, rozplývajúce sa na jazyku...

... úžasná noc, pohladenia, ktoré vo mne vyvolávali triašku po celom tele.

Nie, chcela som povedať jeho omelety!

Omelety také šťavnaté, také chutné, také mňam...

Ako môže byť pokožka chalana taká jemná a nádher-
ná? A jeho pery... čistá rozkoš.

Ó, nie, nikdy sa mi to nepodarí!

Po príchode do mojej izbičky som našla Mindy, ako si horúčkovito chystá šaty na vystúpenie. Šialenú kombináciu obleku a róby. Dnes večer po prvý raz vystúpi v *drag-queens*. A ja som šťastná, že budem pri tom, aby som ju povzbudila.

Som si istá, že bude bombová.

„Vau!“ zvolala som vo vytržení. *I love it!*

„Ak by si prišla dnes večer aj s kamošmi do klubu, bolo by to *amazing*,“ vyhlásila. „Dokazovalo by to, že aj ja viem pritiahnúť klientov. Hlavne tých, čo pijú alkohol, veľa alkoholu.“

V tej chvíli mi prišla správa. Ó, nie, Camille, pýta sa, či som videla Gabriela. Jasné, že som ho videla. A nielen to.

Jediné, čo som jej odpovedala, bolo „nie“. Potom mi napísala, že by sa so mnou chcela po porade v agentúre stretnúť. Čo mi chce povedať? Vari jej Gabriel vyzradil, čo sa medzi nami stalo? Ó, la, la, len to nie!

Mindy spozorovala moju vystrašenú tvár.

„Čo sa stalo? Prišla si o jedného sledovateľa?“

„Nie, ale myslím, že som prišla o jednu priateľku,“ zastenala som. „Camille. Nehovorili sme spolu odvtedy, ako mi Gabriel oznámil, že zostáva v Paríži. A teraz sa stretneme v agentúre kvôli jej šampanskému.“

„A v čom je problém?“ opýtala sa Mindy. „Že jej frajer zostáva v Paríži?“

„Hej,“ odvetila som v pomykove. „Problém je v tom, že keď som šla včera večer Gabrielovi povedať *good-bye*, zmenilo sa to na najúžasnejší sex, aký som kedy zažila!“

A bolo to vonku. Mindy vyskočila a tvárila sa, že to treba osláviť.

„*Emily, it's crazy!*“

„No,“ protestovala som a ona sa znova posadila. „Myslela som si, že ho už viac nevidím. Správala som sa ako taká Pam Spicerová.“

„Kto je Pam Spicerová?“ opýtala sa Mindy.

„No, jedna baba v Chicagu, ktorá strašne pije a každej ukradne *boyfrienda*.“

Mindy sa zamyslela.

„Neplánovala si romantický výlet s Matthieuom do Saint-Tropez?“

„Po minulej noci si už nie som taká istá,“ priznala som.

10

„No, no, no,“ protestovala. „Je to dokonalé alibi.“

Možno má pravdu. Je to riešenie, ak chcem zabudnúť na Gabriela.

A nestáť sa odpornou Pam Spicerovou!

VŠETKO, LEN NIE PAM SPICEROVÁ!

Len pokoj, čoskoro sa to vyjasní. Cestou do práce som uvidela, ako Gabriel zvesuje bývalý názov reštaurácie. Joj, aký je krásny... Hľadím na jeho ruky a predstavujem si ich na svojom tele... joj...

Nie, nie, musím s tým prestať, a okamžite!

12 Pomyslím si na Pam Spicerovú. To ma hneď upokojí.

Áno, to je ono. Všetci ju nenávideli. A ja nechcem, aby niekto nenávidel mňa!

Keď ma Gabriel zbadal, zliezol z rebríka.

„Ako nazveš svoju reštauráciu?“ opýtala som sa akoby nič.

„Nno, Antoine ju chce pomenovať *Chez Lavaux* a ja by som bol skôr za *Chez Gabriel*. Ak nemáš lepší nápad?“

Nemám, ale on sa neprestával na mňa dívať tými svojimi nádhernými modrými očami. Čo mám teda robiť? Kto by mu odolal? Kto?

„Gabriel, dnes sa mám v agentúre stretnúť s Camille. Čo si jej povedal?“

„Len to, že vďaka Antoinovej finančnej podpore zostávam v Paríži.“

„Aha, a ja zostávam v Paríži, lebo tu mám džob na jeden rok. Potom sa vrátim do Chicaga. Nikdy by som nedokázala niekomu zničiť vzťah. Ty si nemienil zostať v Paríži a ja to nechcem spraviť Camille.“

„Ty si nič Camille neurobila,“ riekol s tým neodolateľným úsmevom. „Ani mne, naopak.“

Ó, nie, prečo mi to pripomína? Tá noc nebola len úžasný sex, ako som povedala Mindy. Nie, bolo to niečo viac. Akoby naše telá boli pre seba stvorené.

Vlastne, som v Paríži a mám právo na romantiku!

Gabriel sa na mňa skúmavo díval. Nevyzeral (vôbec), že by to ľutoval... A čo ja? Nechcem byť nejaká Pam Spicerová, to neprichádza do úvahy!

Vtom vyšiel z reštaurácie Antoine. Keď ma pozval na druhý deň na večeru, mala som skvelú príležitosť vytasiť svoje „alibi“.

„*Unfortunately*, nemôžem prísť. Budem v Saint-Tropez s Matthieuom Cadaultom.“

„To vážne?“ prekvapil sa Gabriel a tváril sa čudne.

„Šťastný to muž!“ vyhlásil Antoine.

Ja som už mizla preč s úsmevom na perách.

Viem, že som sa rozhodla správne. Minulá noc musí zostať len omylom, ktorý treba rozhodne napraviť.

Prečo je to však také ťažké?

SYNDRÓM ZRADY

Po príchode do agentúry som našla Sylvie a Luca zariadené diskutovať. Keď som zistila, o čom, zvrátila som obočie.

„Aha, rozprávate sa o Champère?“ opýtala som sa.

Champère je značka šampanského, ktorú som vytvorila, a nebola určená na pitie, ale na rozprašovanie.

14

„Áno,“ riekol Luc. „Mám dva či tri nápady na priebeh kampane.“

„Myslím, že to bol môj projekt,“ podotkla som.

Sylvie sa na mňa pozrela.

„Áno, ale šampanské je francúzsky výrobok, tak som si povedala, že bude lepšie, ak k nemu Luc pridá niečo svoje.“

Okkeeej... Zvláštne, vôbec ma to nevyviedlo z miery! A hlavne, mám zámienku nestretnúť sa dnes s Camille. Nevedela by som, čo jej povedať.

„Maybe, je to dobrý nápad,“ súhlasila som. „Vlastne, ja tu nemusím ani byť. Stratím sa na pár hodín a vy poviete Camille, že som chorá.“

„Prečo by sme jej to vraveli?“ opýtala sa Sylvie.

„A akú máš vlastne chorobu?“ opýtal sa Luc.

Syndróm zrady je predsa choroba, či nie? Lebo mi to spôsobuje bolesť! Nemôžem sa Camille pozrieť do očí. Som si istá, že keď uvidí moju zahanbenú tvár, hneď všetko uhádne. Akoby som mala na čele napísané: „Včera v noci som sa milovala s tvojím chalanom a veľmi sa mi to páčilo.“

Pomoc!

Vtom sa objavil Julien.

„Je tu Camille. Pri príchode mi hneď oznámila, že ťa chce vidieť, Emily. Zdá sa, že má zlú náladu.“

Luc sa na mňa skúmavo pozrel.

„Fakt vyzeráš nejaká bledá.“

Bledá a s núteným úsmevom som šla Camille oproti. Tvár Camille za tmavými okuliarmi neveštila nič dobré.

„Si v poriadku?“ znepokojila som sa.

„Áno, ibaže neviem, čo si počať s Gabrielom,“ zdôverila sa mi.

„Veď to je pre vás oboch super, že ostáva v Paríži! Yeah!“

Camille vôbec nebola taká nadšená ako ja.

„Vieš, nezostáva tu kvôli mne. Je v tom čosi čudné a ja neviem, čo.“

Čosi čudné? Čo čudné? Nie, nie je v tom nič čudné. Absolútne nič!

NAJDLHŠÍ OBED V MOJOM ŽIVOTE

Počas stretnutia a rozhovoru o výrobku Champère, Camille vyzerala duchom neprítomná, akoby na inej planéte. A ja viem, na akej. Potvrdilo sa mi to, keď sme aj so Sylvie zašli spolu na obed. Camille nehovorila o ničom inom, len o Gabrielovi. Darmo bolo prostredie super – nádvorie Louvru – túžila som len po jednom, aby sa obed čo najrýchlejšie skončil!

V živote som sa necítila tak zle vo svojej koži.

„Viete, Gabriel sa rozhodol zostať v Paríži, avšak problém je v tom, že tak náhle zmenil názor,“ rozprávala nám Camille. „A ja neviem, čo si mám o tom myslieť.“

„Moment, hovoríte o tom šéfkuchárovi?“ opýtala sa Sylvie.

„Áno,“ ponáhľala som sa upresniť. „Priateľovi Camille.“ Sylvie na mňa uprela pohľad. Nevedela, že s Camille tvoria pár. Našťastie to nekomentovala. Aspoň teraz. Vidím na nej, ako čaká len na príležitosť zasypať ma otázkami.

„Po piatich spoločných rokoch mi jednoducho oznámi, že sa chce vrátiť do Normandie a kúpiť si vlastnú reštauráciu,“ pokračovala Camille.

„Do Normandie?“ začudovala sa Sylvie. „Ó, la, la, po-
dľa mňa je to najsmutnejší región Francúzska.“

Netuším, či to je pravda, v živote som tam nebola.
Keď sú tam takí krásni chalani ako Gabriel, asi to nebude
také zlé?

Kým Camille pokračovala vo svojich výlevoch, čoraz
väčšími sa mi žiadalo schovať sa pod stôl.

Neskoro. Obrátila sa ku mne so smutným úsmevom.

„A zrazu sčista-jasna zostáva v Paríži. Vlastne viem,
prečo. Je v tom ten chlap.“

Óha, tak ja v tom nemám prsty!

Ale o čom to vlastne hovorí?

„Ach,“ prekvapila sa Sylvie. „On je gej?“

„Nie, hovorím o chlapovi, ktorý investoval do jeho reš-
tiky,“ upresnila Camille. „Antoine Lambert. Keď Gabrielovi
ponúkla peniaze moja rodina, aby si mohol splniť svoj
sen, odmietol. No keď mu človek, ktorého vôbec nepozná,
ponúkne to isté, prijme to.“

Po tomto vyhlásení sa odmlčala a potom dodala:

„Sú v tom teda peniaze, ale to nie je jediný problém.
Rozhodol sa zostať a vôbec mi hneď nezavolať. Na čo sa
to hrá?“

„Možno ho zamestnáva jeho nová reštaurácia?“ odvá-
žila som sa.

„Nie, cítim, že je v tom niečo iné,“ namietla. „Ibaže
som zatiaľ nezistila, čo.“

Ach, keby vedela, že to „niečo iné“ sedí vedľa nej! Keď
sa zdvihla, aby zašla na toaletu, zadržala som vydýchnutie
od úľavy. Našťastie v pravej chvíli.

17

„Nemáte jedna z vás euro pre pipi-dámu?“ opýtala sa Camille.

Pipi-dáma? To je pracovníčka, ktorá sa stará o toalety, ako mi vysvetlila Camille. Tá, čo sedí celý deň pred záchodmi, otvorí vám dvere, podá toaletný papier a ukáže, ako sa splachuje.

Neuveriteľné!

Na Paríži je super, že nikdy nevychádzam z údivu.

Ako som tušila, len čo Camille znova odišla, Sylvie sa pustila do výsluchu:

„Ak tomu dobre rozumiem, mali ste niečo s tým šéf-kuchárom? Poslal vám do práce spodnú bielizeň, dobre si spomínam?“

Nie, bol to Antoine – milenec Sylvie a manžel jej najlepšej priateľky. Predstierala som, že to bol Gabriel, aby som zahladila jej žiarlivosť a zlosť. Prečo je vždy všetko také komplikované?

„Je to nedorozumenie,“ bránim sa. „Gabriel nezostáva v Paríži kvôli mne, okej? Camille je moja priateľka.“

„Pche, v tom naozaj nie je nijaký rozdiel. Emily, tuším, že sa už čoraz viac zžívate s Francúzskom.“

Keď som jej povedala o víkende v Saint-Tropez s Matthieuom, podotkla, že to robím len preto, aby som zabudla na priateľa mojej najlepšej francúzskej priateľky.

To som predsa vôbec nemala v úmysle!

Vlastne, možno áno. Presne to som chcela.

SPAŤ V POSTIEĽKE

Po obede s Camille, ktorá neprestávala hovoriť o Gabrielovi, a Sylvie, ktorá ma podozrievala z najhnusnejšieho zločinu (a právom), som sa celá šťastná utiahla do svojej pracovne. Práca je niečo stabilné, jednoduché a príjemné! Popoludnie sa začalo Julienovou prezentáciou budúceho dôležitého klienta: kufre značky Rimowa.

„Pre vašu takú výnimočnú značku chceme vytvoriť sviežu kampaň, ktorá by podčiarkla hravý charakter a zároveň klasiku značky,“ vysvetľoval. „Náš slogan je: majte svoj kufor pri sebe. Chceme tým zdôrazniť, že kufor je rovnako osobný predmet ako džínsy.“

Dvaja zástupcovia značky – prísne sa tváriaci mladý muž a žena –, si vymenili pohľady a netváрили sa nadšene.

„A tiež to, že robustnosť kufra Rimowa je zárukou bezpečnosti pre všetky malé tajomstvá,“ dodal Julien. „Ajaj! Nevedno, čo všetko si niektorí žartovníci dávajú do svojich batožín! Som si istý, že si to viete predstaviť. Ehm, je to aj, obrazne povedané, osobná intelektuálna batožina.“

Ó, la, la! Tak tomu sa hovorí: vložiť sa do toho. Na klientov to nezapôsobilo veľmi pozitívne. Na ženu tuším šli mdloby...

„Prišli sme k vám preto, lebo sme dúfali, povedzme... v novátorskejší prístup,“ riekla žena. „Niečo, ako ste urobili pre Pierra Cadaulta.“

Julien začal v pomykove habkať... čosi ako „jaaa...“ alebo „eee...“ Ja som však začula jeho vnútorný výkrik: „*Help*, Emily!“

Nemôžem ho nechať v štichu.

„Možno by sme mohli skúsiť spoluprácu s Pierrom?“ navrhla som. „Niečo šokujúce, posúvajúce predstavu.“

„Máte pravdu, to by mohlo byť zábavné,“ uznala klientka.

20

Yesss! Len čo sa stretnutie skončilo, letela som vyzvoniť Matthieuovi môj nápad: Obrovský kufor, na ktorom by bola tvár jeho strýka. Čím gýčovitejšie, tým lepšie. Bude sa mu to páčiť! Hneď na to mi povedal o našom víkende.

„Na zajtra som rezervoval miesto vo vlaku,“ oznámil. „Budeme cestovať v spacom vagóne.“

V akom?

„Ó,“ zvyškla som. „Spací je od slova spať?“

„Áno, tuším si už zvykáš na logiku francúzštiny,“ zasmial sa.

„Vlastne, pripomína mi to vetu z piesne *Chcete dnes večer so mnou spať?*“

Chvíľu mi trvalo, kým som pochopila, že speváčka nepozýva niekoho, aby s ňou *len* spal. Zrazu som vedela, že to znamená niečo iné.

„Páni, ak na tom trváš,“ odvetil Matthieu.

Rozpačito som sa zasmiala.

Otázočka: naozaj musíme „spať“ v spacom vagóne?

Ďalšia otázka: mám naozaj chuť spať v tom vagóne...

s Matthieuom Cadaultom?

Pozrime. To je tá správna otázka.

PIPI-DÁMA S ÚŽASNÝM HLASOM!

Rýchlo som zabudla na problémy a myslela viac na Mindy. Dnes večer má svoje prvé vystúpenie v klube!

Kým som sa naň chystala, pri dverách mi zazvonila Camille. Navrhla som jej, aby sme tam zašli spolu – nech príde na iné myšlienky – ale, áno, hlavne som sa cítila vinná. O tom však nemusí vedieť, nie?

22

„Ó, máš to tu super!“ zvolala, keď vošla dnu. „Tvoja izbička je fakt zlatá.“

„Ďakujem. Pre dve osoby síce malá.“

Pred mini kuchynkou zavzdychala.

„Nedokážem sa na panvicu ani pozrieť, aby som si nespomenula na Gabriela. Presne takú mal aj on,“ dodala a dívala sa rovno na tú od neho.

„Všetky francúzske panvice sú podobné,“ podotkla som v rozpakoch.

Ibaže v tejto tu sa pripravovali najlepšie omelety na svete tými najjemnejšími, najpozornejšími, naj... rukami.

„Na tú svoju si dal vyryť svoje iniciálky,“ povedala a už sa chystala, že ju vezme do ruky.

Pomóc! Rýchlo som ju ťahala preč, kým si osudovú panvicu nevezme do ruky.

Cestou do klubu – ďaleko od prekliatej panvice – sme stretli Luca, ktorého som tiež pozvala. Zdá sa, že *drag-queens* je preňho „haluz“, ako povedal. Jasný, kým sme vošli dnu, musela som mu vysvetliť, ako je to s Mindy, aby bolo jasné: tvári sa ako chalan, ktorý sa prezlieka za dievča, aby mohol spievať. Je to prosté, nie? Už som sa nevedela dočkať, kedy ju uvidím na scéne! Viem, že bude úžasná. Ako vtedy v parku, keď mala strach spievať. Som šťastná, že sa mi ju podarilo povzbudiť, aby šla za svojím snom.

Asi je to vďaka tomu, že som Američanka. V Amerike sa ľudia usilujú za každú cenu uskutočniť svoje sny, aj keby boli nedosiahnuteľné.

Alebo sa mi to podarilo vďaka nášmu priateľstvu?

Sadli sme si a sledovali zopár neveriteľných vystúpení. A keďže sa Mindy ešte neobjavila, využila som to a skočila na toaletu. A tam prekvapenie! Pri vchode sedí moja priateľka v krásnom „mužsko-ženskom“ kostýme! Čudné miesto na spev... Pri pohľade na stolík s mincami pred ňou, som pochopila.

„Ty si pipi-dáma?“ opýtala som sa zarazene.

„Áno, bez pracovného povolenia to nejde, a nič lepšie mi momentálne nevedeli ponúknuť.“

„A zvládaš to?“ opýtala som sa znepokojene.

„No, hej, ponúkli mi, že môžem zaspievať jednu pieseň,“ priznala. „To je najdôležitejšie, či nie?“

V tej chvíli vyšiel von pán a okolo nás nebolo priam najvoňavejšie.

23

„Áno, som tiež dievča *pu-pu*, v tejto situácii sa tomu nedá vyhnúť,“ povedala a spravila grimasu.

Úbohá Mindy! Utešila ma jedine myšlienka, že predsa len bude spievať... A to hneď teraz! Oh, *my God*, ó, la, la, volajú ju na scénu!

„Veľkým potleskom privítajme našu pipi-dámu!“ vyhlásil moderátor.

Mindy sa postavila do svetiel reproduktorov. Ešte ani neotvorila ústa a mnou prebehli zimomriavky. V sále nastalo ticho. Pomaličky začala spievať *Dynamit* od kapely B. T. S. bez hudby. Bolo to neuveriteľné! Všetci v sále zmeraveli.

Nie, bolo to viac ako neuveriteľné, bolo to nádherné. Celkom obstojné na pipi-dámu *pu-pu!*